Campioni, recordmani, învingători...

Cititorule, ai în fața ta o pagină de ziar care nu seamănă cu altele... Lucrul ar părea de la sine înțeles, fiindcă orice pagină de ziar, prin însăși menirea sa, trebuie să prezinte ceva inedit. Dar această pagină de ziar, pe care ai început s-o citești, se deosebește de altele tocmai fiindcă nu pretinde a aduce ceva absolut nou. Chiar, dimpotrivă... Vom vorbi aci despre subiecte, sau mai exact — persoane, îndeobște cunoscute. Pe scurt, vrem să vă prezentăm... cunoștințe vechi, buni prieteni. Sînt prietenii dumneavoastră, chiar dacă nu-i cunoașteți personal, și i-ați îndrăgit, chiar dacă nu i-ați văzut decît din tribună sau numai în fotografiile din ziar. Vă sînt sufletește aproape, fiindcă ei sînt campioni de sport și — nu-i așa? — vă plac campionii.

Se spune că grecii antici, în venerația lor nemăsurată față de învingătorii Olimpiadelor, dărîmau porțile cetăților pentru a-i cinsti prin aceasta. Desigur, asemenea simboluri nu mai sînt firești astăzi. Și totuși, învingătorul pe stadion, campionul, continuă să se bucure de o aureolă deosebită, de stimă, de ceea ce se numește popularitate.

Așa e la noi, ca și în toate țările. Și cînd performanțele campionilor ajung la treapta cea mai de sus, a valorii pe plan mondial, gloria lor trece granițele, popularitatea lor ajunge internațională. Atunci, distanțele nu mai contează și poți avea prieteni venerați la mii de kilometri depărtare, fără să fi vorbit cu ei, uneori fără să-i fi văzut măcar odată.

Despre asemenea prieteni vorbim în această pagină de ziar. Sînt cîțiva dintre cei mai populari sportivi din Marea Țară a Sovietelor.

Povestea pescarului din nord...

Vladimir Kuzin este ceea ce se cheamă „un om din nord". Aproape 20 de ani din viață i-a petrecut pe meleagurile nopților polare și ale zăpezilor veșnice. Fiul unui pescar de lîngă Arhanghelsk, el s-a obișnuit de mic copil să tragă năvoade grele, să mînuiască vîslele mari, fără de care nu poți învinge valurile fluviului Mezeni ce-și poartă apele reci, cu sloiuri de gheață, spre Marea Albă. A învățat să străbată întinsurile de zăpadă pe schiuri late. A învățat toate acestea pentru că, altfel, nu poți trăi în miază-noapte, nu poți lupta cu viața grea, dar frumoasă, a nordului.

Poate că și acum Kuzin ar fi vînat peștele Mezenei dacă într-o bună zi, prin anul 1950, nu ar fi auzit la radio un reportaj despre succesele sportive ale unui consătean al său, celebrul schior Vladimir Oleașev. „De ce n-aș încerca și eu" — se gîndi Kuzin — și iată-l la startul unui mare cros raional premergător „Sărbătorii Nordului" Spre surpriza generală, el a sosit primul în cursa de 30 km. Dar victoria nu l-a bucurat prea mult. Kuzin înțelesese că în schi, în afară de forță fizică, mai trebuie ceva... Acest „ceva" a început a și-l însuși Kuzin pregătindu-se pentru campionatele țării

Prima sa confruntare cu maeștrii schiului a fost mai puțin decît promițătoare. Kuzin a sosit al 46-lea în cursa de 18 km., iar insuccesul l-a impresionat atît de mult încît la proba de 50 km. a abandonat

Anul crucial în activitatea sportivă a lui Kuzin a fost 1953. In timpul serviciului militar el s-a putut antrena alături de cei mai buni schiori, astfel încît calitățile sale naturale au fost puse în valoare, purtîndu-l din succes în succes. In același sezon, el devine campion unional în cursa de 18 km., iar la concursul internațional de la Sverdlovsk îl învinge pe celebrul campion mondial și olimpic finlandezul Hakulinen. Intreaga lume sportivă aștepta ca la campionatele lumii de la Falun finlandezul să-și ia revanșa. Dar, la Falun Kuzin a cîștigat ambele probe de fond, pe 50 și 30 km., tranșînd definitiv în favoarea sa problema supremației mondiale.

Evoluția marelui schior este așteptată cu mare interes la apropiatele Jocuri Olimpice de la Cortina D'Ampezzo. Zilele trecute Kuzin a ținut să reamintească tuturor că este campion al lumii, cîștigînd într-un stil impresionant cursa de 30 km. din cadrul întrecerilor de la Leningrad. Fondistul sovietic se anunță, fără îndoială, pretendentul principal la medalia olimpică, pentru cucerirea căreia vor lupta, în ianuarie 1956, cei mai buni schiori ai lumii.

Buldakov și Ivanov...

Ne-am obișnuit atît de mult să vedem aceste nume scrise alături, să le auzim pronunțate împreună, încît acum, cînd cineva spune Buldakov așteptăm — prin asociație de idei — să urmeze și nelipsitul Ivanov. Un ziarist apusean i-a supranumit chiar „frați siamezi". Poate pentru că văzîndu-i la lucru în barcă l-a impresionat atît de mult perfecta sincronizare a mișcărilor încît păreau a fi executate de o singură ființă.

Și, pentru că veni vorba de barcă, trebuie să adăugăm că Buldakov și Ivanov sînt canotori și „pilotează" un schif dublu. Palmaresul lor este strălucit: de două ori au fost campioni ai Europei, de două ori au sosit primii în marea întrecere nautică de la Henley (Anglia).

Fără îndoială că și drumul lor sportiv are foarte multe puncte comune. Ambii au început canotajul în 1951, în cadrul clubului „Himik". Ambii au urcat umăr la umăr treptele dificile ale măiestriei, împărțind frățește bucuriile victoriei și amărăciunea înfrîngerii. In doi este, parcă, mai ușor.

In 1952, ca studenți ai facultății de chimie din Moscova, ei au cerut să facă parte din aceeași grupă. Motivul: vroiau ca măcar pe acest tărîm să se poate întrece unul cu celălalt, pentru că în concursurile de canotaj erau totdeauna în aceeași echipă.

Pînă acum însă, disputa lor „școlară" arată egalitate deplină. Buldakov și Ivanov sînt, ca și pe terenul de sport, totdeauna fruntași, iar examenele le-au trecut numai cu calificativul „excelent".

ARMONIA MIȘCĂRII

De fapt, eram tentați să dăm acest titlu articolului din coloana vecină. Poate nu am fi greșit prea mult pentru că, în canotaj, așa cum este practicat el la nivelul marilor campioni, mișcarea cunoaște cu adevărat forma sa pură. Și totuși această armonie încîntătoare, care nu a scăpat nici unui spectator de la o întrecere a vislașilor, este ridicată la un nivel și mai înalt în gimnastică, sportul care, ca și baletul, oglindește în modul cel mai expresiv frumusețea corpului omenesc, frumusețea mișcării duse la perfecțiune.

De ce în exemplificarea pe care vrem să o aducem în sprijinul afirmației noastre l-am ales tocmai pe Valentin Muratov? Greu de răspuns. Căci virtuozitatea lui Ciukarin, Azarian, Saghinian sau Șahlin nu este cu nimic mai prejos. Totuși, în laborioasa sa carieră sportivă, Valentin Muratov are o particularitate interesantă, am zice chiar caracteristică.

In paranteză trebuie spus că, după părerea numeroșilor specialiști, el a „smuls" gimnasticii tot ceea ce această disciplină poate oferi unui sportiv. A făcut parte din echipa U.R.S.S. campioană Olimpică. A fost campion mondial absolut și campion absolut al Uniunii Sovietice. A învins în 1954 la Frankfurt pe Main elita gimnasticii mondiale.

Și totuși, Valentin Muratov vrea mai mult. Nu lauri sportivi cuceriți în întrecerea cu alții, ci satisfacția perfecțiunii artistice, pe care, la un moment dat, n-o mai pot evalua nici arbitrii, nici notele lor...

Iată de ce uneori ești tentat să treci gimnastica în rîndul artelor, acordînd gimnastului înalta distincțiune de adevărat artist.

BOBROV!

E greu să-ți imaginezi starea de spirit a celui căruia i se spune, la un moment dat, cu absolută certitudine că este „cel mai bun din lume". Probabil ea este echivalentă cu o imensă bucurie, mulțumire deplină pentru răsplata supremă ce ai găsit-o la capătul greului efort. Este, desigur, satisfacția cea mai mare pe care o poate încerca un sportiv.

Și, fără îndoială, n-a fost de loc ușor nici pentru Vsevolod Bobrov să ajungă la acea măiestrie desăvîrșită care, la Stockholm, i-a permis, într-o zi de martie a lui 1954, să primească din mîna președintelui Federației Internaționale de hochei amator, Cupa celui mai bun hocheist al campionatului mondial.

Bobrov! Parcă nu poți scrie acest nume decît cu semn de exclamare... Este un sportiv cu adevărat uimitor, cunoscut și admirat de oricine citește o publicație de sport

Pentru prima oară numele lui a răsunat puternic în toamna lui 1945, repetat de zeci de ori, dar nu în cronicile de hochei, ci în cele de fotbal. Fiindcă, aci este faptul unic, Bobrov a fost mulți ani de-a rîndul tot atît de minunat fotbalist precum este acum hocheist. In anul acela, Bobrov a uimit Londra prin jocul său excepțional în rîndurile echipei de fotbal Dinamo Moscova, în turneu victorios în Anglia. Numele lui Bobrov este strîns legat de această primă revelație pentru occidentali a valorii fotbalului sovietic.

Sportul de performanță cere eforturi de-a dreptul uriașe, pe lîngă o îndrăzneală fără seamăn. De aceste noțiuni stă aproape cea a accidentului. Poate nu s-a mirat nimeni cînd, în plină glorie fotbalistică a lui Bobrov, a venit vestea că marele sportiv are nevoie de o operație grea la ambele picioare.

De obicei, un asemenea capitol încheie definitiv cariera unui sportiv. Nu este însă o regulă generală. Un Bobrov, ridicat curînd de pe patul spitalului, însuflețit de o nebiruită pasiune pentru sport, revine pe stadion... De data aceasta, însă, pe unul de gheață.

Pe patine, zburînd ca vîntul, cel care fusese de fraged copil jucător de hochei rusesc (bandy), devine acum promotor al hocheiului cu puc în Uniunea Sovietică. Nu mică este contribuția lui Bobrov la acel salt calitativ extraordinar, care a adus hocheiului sovietic după numai doi ani de practică, o victorie asupra fostei campioane mondiale, Cehoslovacia. Iar după alte cîteva sezoane, consacrarea supremă: campionatul mondial.

Ce face acum Bobrov? Știți prea bine, continuă să joace în prima reprezentativă de hochei a Uniunii Sovietice. La 36 de ani, marele sportiv se menține în formă. Dar poate nu știați că în timpul verii, cînd crosa și pucul se odihnesc, Bobrov se întoarce la vechea sa pasiune — fotbalul. Nu ca jucător, ci ca antrenor al echipelor de pitici. Bobrov crește viitori mari fotbaliști, pentru gloria sportului sovietic!

Matematică, balet și săritură în lungime

— Sare Vinogradova!

Galina s-a apropiat de semn, s-a ridicat în vîrful picioarelor și a pornit cu un avînt impetuos, călăuzită, ca totdeauna, de un singur gînd: „Numai să nu depășesc". Spectatorii au văzut corpul svelt al sportivei plutind prin aer și aterizînd aproape de stegulețul care marca recordul lumii. Galina nu știa dacă sărise bine sau rău. I se părea însă că poate sări mult mai departe. Ieșind din groapa cu nisip ea văzu apărînd pe tabela de marcaj cifra 6.24 m. Era doar cu 4 cm. sub recordul mondial al neozeelandezei Williams.

Aceasta se întîmpla la meciul atletic U.R.S.S.—Marea Britanie. Pînă atunci Galina sărise, în repetate rînduri, peste 6 m. odată cu 6 cm. mai mult, apoi cu 16. La întrecerile de la Varșovia ea realizase un nou record european cu excelenta performanță de 6,27 m. Dar chiar și atunci, ieșind din groapa cu nisip, avusese impresia certă că poate sări mai mult. Și, cum vom vedea ceva mai jos, această impresie nu fusese falsă.

Cu ce poate începe povestirea

despre o mare sportivă? De obicei se caută o trăsătură a caracterului ei. Vinogradova spune adesea: „Sînt atît de instabilă și de neserioasă! Nu pot suporta deloc uniformitatea, mă plictisesc repede și trebuie să încep altceva." De fapt, Vinogradova, vorbise puțin prea „autocritic", căci drumul ei sportiv este, totuși, un exemplu tipic de muncă și perseverență. In școală au pasionat-o matematica și... baletul, preocupări în care a avut succese promițătoare. Dar cînd și-a luat cu calificativul „excelent" examenul de maturitate, nu s-a înscris la politehnică sau coregrafie, cum se așteptau toți, ci la medicină. De altfel, începuturile ei sportive sînt legate de această facultate. In 1952, cînd a apărut pentru prima oară pe terenul de sport, avea 20 de ani. Antrenorul său, D. P. Ionov, i-a spus de la început că are mare talent, dar că va trebui să muncească enorm pentru șlefuirea lui. Trei ani a durat această muncă. In actualul sezon, Galina Vinogradova sare consecutiv 6,21 m. apoi cu 6,28 m. egalează recordul lumii. Recent, la sfîrșit de toamnă, stadionul din Tbilisi este „scena" primului ei record mondial! 6,31 m. a măsurat săritura Galinei. De altfel, toate încercările ei în această tentativă au fost peste 6 m. (6,01; 6,20; 6,27; 6,20; 6,01 și 6,31 m.!).

Nu de mult Galina s-a căsătorit. In curînd ea va termina facultatea. Perspective noi se deschid în fața ei. Iată de ce fata oarecum „sceptică" de acum cîțiva ani și-a corectat caracterizarea făcută în trecut, spunînd: „Niciodată nu te poți plictisi cînd trăiești o viață adevărată".

Un cuvînt de încheiere. Care e și unul de scuză, în special pentru secretarul nostru de redacție care, oricît s-ar fi căznit să găsească o formulă de paginație cît mai încăpătoare pentru materialele ce s-ar fi cuvenit tipărite în această pagină, nu putea să ne ofere un spațiu corespunzător. Fiindcă sportivi sovietici foarte populari, foarte dragi nouă, sînt și foarte mulți. Prezentarea tuturor ar cere un ziar complet, ba și mai mult chiar. Să ne iertați dacă în alegerea ce am făcut-o am omis poate tocmai pe campionul dumneavoastră preferat. Cu alt prilej, vă vom vorbi din nou despre Krivonosov, Nina Otkalenko, cei doi Salnikov (fotbalistul și pentatlonistul), Kuț, Ciukarin și încă atîția alții.